

Holécz Ervin

Érzések
lenyomata

Holecz Ervin

Érzések lenyomata

TARTALOM

Álmok kapuja	6
Magány	6
válasz-T-akarás.....	7
Magány – reményvesztettség (spleen)	7
Madártávlatból.....	8
Ájulás	8
Egyedül	9
Tükörbe törve	9
Ők is lenyelik.....	10
Művész örök.....	10
Éretten	11
A legolcsóbb temetés.....	12
Szeretlek, mert szerethetlek	12
Mint ahogy az ember szereti a virágot.....	13
A hobó és az országút	13
A bohóc könnyei	14
A zene hatása	14
Esti ének egy pécsi minaretről.....	15
Megalázottan elhagyatva.....	15
Közel az élihez.....	16
Félelem	16
Ha érteni akarsz.....	17
Ellenpontok.....	17
Hídfoállítás a jövőbe	18
Gondolatok egy temetőben.....	19
Neki csak a zene kellett.....	19
Magyar sors	20
„Cogito, Ergo Sum”.....	20
A mások gerince.....	21
Halálról beszélve.....	21
Bátorságot álmaidnak!	21
A varázsgömb	22
Reggel.....	22
Érik a gyümölcs	22
Kiadatlan versek.....	23

Őszi temetés falun.....	23
Nyelvi játékok és töredékek 1973-1976 között.....	24
A Főnéni (a IV.b zivataros múltjából)	27
† (Cseloszky Mandika emlékére)	30
Határtalan magyarsággal.....	30
Gyermek az emberben	31
Születésnapra.....	31
Kísért a múlt	32
A közlés vágya	32
Egy szerelem állomásai 1.....	33
Egy szerelem állomásai 2.....	33
Egy szerelem állomásai 3.....	33
Egy szerelem állomásai 4.....	34
Egy szerelem állomásai 5.....	34
Egy szerelem állomásai 6. (Mercutio)	34
Egy szerelem állomásai 7.....	35
Egy szerelem állomásai 8. (Epilógus)	35
Egy szerelem állomásai 9.....	36
Egy szerelem állomásai 10.....	36
Egy szerelem állomásai 11.....	37
Egy szerelem állomásai 12. (Ima a szerelemért).....	37
Egy szerelem állomásai 13.....	37
Utolsó szó jogán	38
Május és szerelem	39
A huszonkettedik	39
Különös tünetek.....	40
A megújulás	41
A kísérleti állatok szakmai büszkesége	41
Fogadalmak	42
A bábú szabadsága	43
Szabadság?!	44
Aki játékos – csak rajta veszthet.....	45
A feladat.....	45
Transzfúzió	46
Új érzések hálójában	46
Csók.....	47
Címezetlenül	47

Az Új Év köszöntése	48
Álom.....	48
Az én kertem.....	49
A szobor télen	49
Madárdal	50
Alkotás	50
Életem nélküled... ..	51
Medalion	51
Ékszerek.....	51
A boldogság áramlatai.....	52
Édesanyám névnapjára	52
Egymásra hangolódva	53
Fél év után.....	53
Anyám.....	53
Eszköz csak	54
Egy forró leves	54
Isten ajándéka.....	55
A méhek társadalma.....	56
Hittel, felelősséggel	57
Húsz év múltán	58
Színjáték az élet	59
Győzzük le a pénz hatalmát!	60
Egysoros	61
Hazaértem.....	61
A természet körforgása	61
Légy pozitív.....	62
A hetedik állomás	63
Sorsod kódja	63
Személyes ünnepemre.....	64
Krekkeremnek!.....	65
Karácsonyváró.....	65
Karácsonyi hangulatban	66
Új év előtt – az emberek között	66
Amikor... ..	67
Kis hollandi lányka	68

Álmok kapuja

Kaput nyitott a végtelenbe
csillagoknak füsttengere,
és Duna-szagú éjszakáim
paplanja borítja álmod;
majd ha zavartan hallgatod
kékszínű mesém, és hintádat
elszaggatja az ismeretlen,
ismét fogsz hinni az álmokban,
tudatalatti montázsában
fáradt agyunknak, és keresd:
az esőt, a színt, a sikolyt.

(1972)

Magány

eszes szemmel	patkolt talpon
magányomat	elsiratom
magam vándor	útját járom
társaimat	elsiratom
nincs már társam	s csak azt várom
egy életem	egy halálom
az életet	kipróbálom
kipróbálom	elpróbálom
elpróbálom	s ha elrontom
ha elrontom	újra játszom

(1973)

válasz-T-akarás

Nincsen idő halasztani,
sok rossz közül választani
    hogyan
    tudok?

Nem állom meg a helyem,
most kellene egy kis selyem
    torok
    hurok.

Azt hittem, hogy ez csak álom,
mikor hittem vágott szájon,
    ékül:
    kékül

a daganat, de hiába,
beleestem e hibába,
    s körbe
    tör le

kedvem után az akarás,
nem marad más: sírkaparás,
    ólom
    álom.

Nem vár álom puha ágyon,
csak a csend nyom agyon, lágyan,
    éjjel,
    kéjjel.

(1973)

Magány – reményvesztettség (spleen)

Én, aki nem léptem parkok fűvére,
bekiáltok sorsom süket fülébe:
meddig várjak még sztereó-magányban,
csak szikkadok, mint virágok az árnyban.

Én a hányinger összes stádiumát
megértem, s leszarom az ész stúdiumát,
mert az sem értem jó, hanem érdekből,
elegem van a jóból, s a térdekből

melyek köszönetképpen seggbe rúgnak,
elszegődök inkább dühös kerubnak,
vagy ember leszek – világ szégyenére,
romlásként kenve „Isten” kenyerére.

(1973)

Madártávlatból

egy tollammal képtelen vagyok
repülésre –
de ha gondolataim közeli
pályán keringenek a
valósághoz –
kihullott tollamat megelőzve
zuhanok
L
E
F
E
L
E
nyakamra sütve
Ikarusz
névjegyével...

(1974)

Ájulás

Kövek sóhaja
halvaszületett szerelmem
ereimben véred léptei
szememen tíz dioptriád
fülemben rekedt hangod:
orgonakíséret
fuldoklom benned
felmerülve egy slukk ésszerűségért
golyóeső fúródik jegesre-izzadt halántékomba
képmásoddal: végtelen
pattanásig feszül minden kapcsolat
minden összeköttetés
testem mozdulatlanul fekszik agyam méhébe zárva
levegőt! LEVEGŐT!!!
az utolsó lángnak
az utolsó reménynek
hogy...
(agyam kiégett biztosítékával
tompán zuhanok a sötétbe)

-----FÁZOM+++++++
magához ölel a csend
és tudatom körül szédülve kering az
anyag

(1974)

Egyedül

füstkör testű királynő
neked sír ma minden húr
a tudat alatti vágyak éjszakájában
hívlak az útra,
mely pernyetőhoz vezet
foszforfejekként lobbannak az új
dzsesszhullámok
és eltemeti arcomat a csönd

válj zenévé
hogyan hallhassalak
válj könyvvé
hogyan olvassalak
válj kenyérré
hogyan ehesselek
válj esővé – és csorogj végig arcomon
– liánkarú –
és fennakadok fonalaidon

Szól a harang.
Szemem megmossa elgyűrt arcomat.
Egyedül ébredtem megint.

(1974)

Tükörbe törve

szemembe néztem
egy tótükörből
rámosolyogtam
de csak fintorgott
mígnem belevágtam...
a képembe
összetört az álarc
szája szélén vér szivárgott

ki ad erőt
hogyan letöröljem
bátorságot
hogyan összerakjam
és ki biztosít
ha összerakom
nem köp e szembe a
szám

(1974)

Ök is lenyelik...

Sokszor láttam őket – mint jómagam, ők is
kabátjuk szárnya alá rejtik az étterem halszagát,
és zebratalpú cipőiket lejárják a kirakatok
szivárvány-esőjében nem nézve a
csúcsforgalmat
nem nézve
az összeroppanó idegek és hisztériák,
részegek és álmodók
meg-megújuló harcát.

Nem következtetnek
és nem tervezik meg az útjaikat
csak beledölnék a gondolataik
közötti csendbe
és a szélbe.

Lobogó hajuk közé beül a gázlámpatest fehéres-kék sötétje,
s csak ballagnak, lépkednek egy ismerős dallamra ott
valahol egy megválaszolhatatlan kérdés
és egy elfelejtett poénú vicc között
és nem köpik ki a felgyülemlett nyálat, csak lenyelik,
és keserűen gondolnak arra, hogy ki kellett volna
köpni, mert ki kell köpni, valamikor...

(1974)

Művész örök

gondosan ráteszi bádoggannáit a kopasz kocsi bordáira
elindul
az utcák karonfogva sétálnak háta mögött táncraferdülnek
a házak a bádogzenére
messze a sokadik utca végén fekete pont vár rá
szédülve tolja a kocsit a macskaköveken
a fák csendesen elvirágoznak felette
ő csak tolja a kocsit a pont felé
gyors járművek haladnak el mellette de nem intenek vissza neki
sokan kiállnak a közönyös sorából hogy csodálják
                hogyan szeressék
                hogyan leköpjék
gyorsan megnőnek vagy elsorvadnak furcsa mosolysugaraitól
s ő megy tovább a fekete pont a fekete pontok felé
a pontok egyre inkább embertömegre emlékeztetnek
odaér
s megfagy ajkán a mosoly
tíz-szer tíz
százszor száz puska mered mellének
és hörgős bugyborékol fel a föld alól

és megszólalnak a puskák
teste vörös csokrokká nyílik
megperzselt szirmok közül gyökerei kandikálnak elő
a talajból
s a szívekből
kiirthatatlanul

(1975)

Éretten

utca – lámpák köréből
indulok és érkezem
büfék zsíros öléből
                    étkezem
s utána meg kell mosnom
                    a kezem
azt mondják rám – megértem
                    megértem hogy megértem
de hogy mit jelent ez
                    nem értem
elszáll az éj
                    tán volt jobb is
de még ily mély
                    talán jobb is
hogyma soha nem élhetem újra
mert az idő ráköt a súlyra
                    lehúz
                    bezúz
                    s szólhat
                    a blues
                    fel nem
                    éleszt
hol hát a forrás?
                    szomjún keresem
                    és még keresem
                    sokszor elesem
mikor találok?
                    vagy csalfa álom
                    mely nevet a káron
                    hogyma bután várom
                    csak várom
                    ha szavamat állom
                    az is
                    hamis
                    álom
lehet
                    hogyma nincs már tiszta víz?
                    keseredik az íz
                    számban

még nagy számban
gyűlik a méreg
melytől döglük a
féreg – is –
emberek, források, vizek
hogyan van tiszta szép még hiszek
hiszek
tizennyolc-évesen

(1975)

A legolcsóbb temetés

Kócos fák fésűje hajamba túrt
és megrohanták fejemet a felhők.
Választanom kell, ha belehalok is.

Agyamban vad méhek zümmögik:
Pénzért mézet, pénzért mézet!
Add el magad, ha nincs pénzed!
Választanom kell, ha belehalok is.

A szépet keresd szől a virág
és ne tépj le ha teheted!
Választanom kell, ha belehalok is.

Húsomon virág hízik, letépik
és eladják – pénzért mindent lehet.
Választottam már, ha belehalok is.

Letéphetnek és eladhatnak – nem bánom,
ha ki követ átléphet a halálon.

(1975)

Szeretlek, mert szerethetlek

Szólsz, s enyém vagy már, de szeretsz-e kérdelek?
Csillog egy csillag a szemedben, és még
lassan álmodból a valóba csöppensz
könnyezel értem.

Értem én, s érzem, te is én vagyok már,
Vérem átsorgott, s elvegyült tiéddel,
Szívem átjártam, kilyukadtam annál:
Szívem a régi.

(1975)

Miért nem szakadt be a föld alattad?
Az emberhúsba fogaid kitörtek
Amikor harapni, tépni akartad.

Miért ittál csorgó vért, miért csókoltál
Hullát? – Megnyíltam alattad, szólt az út,
Ahogy akartad, mert sokat locsogtál.

(1975)

A bohóc könnyei

Az arcomat befestem ál-vigyorral,
porondok álom-üstökét cibálva
nevettetek népeket, s hiába
iszom repedt mosollyal azt, mit forral

a pontosan reám szabott jövőendő.
Nem érzik, hogyha meghalok, marokkal
tépek szívükbe, nem tudják: magukkal
hurcolt könnyeimhez kevés a kendő.

Bohóc vagyok, nem érdekes, ha sírok,
nevetnek, és csak azt hiszik: nekem jó;
bohócot nem zárnak be mély nagy sírok.

Bohóc könnye hamar szárad, de újra
csöppen mihelyt megérzi, bántó a szó.
S elbukik, mielőtt jutna a csúcsra.

(1975)

A zene hatása

amikor meztelen nyakamat körültekerte a szél – nem volt más
választásom – lilára-torzultan lezuhantam a kövezetre – fetrengtem
fel akartak segíteni – de nem bírtak felemelni a földről –
elsüllyedtem volna a kövek között – de messziről felhangzott a
Z E N E

és felugrottam – örült mozdulatokkal hajlongtam fűzként
és vakítottam – tüzeltem – és hatalmassá nőtem
cipőm orrától menekültek az emberek – tükör lettem azután –
és magamat nézegettem magamban – őrzöngtem a gyönyörtől –
a gyönyörűségtől megsemmisülten lihegtem a szünetjelek között –
és szünet következett – újra visszabújtam a bőrömbe – hazamentem
lefeküdtem az ágyra –
s vártam új zenére – zajra – vágyra...

(1975)

Esti ének egy pécsi minaretről

Innen játéknak látszanak a hegyre kúszó házak;
a régi korok és emlékek között élő ember fél,
hogy halálával dala elszáll, mint hajdani lázak,
a müezzín esti énekét is elvitte a szél.

Leszállva a sötéttel, madarak közé, terekre,
hol a padon – mint régen is – szerelemről beszél
fiú a lánnyal, mondják: „tiéd leszek örökre”!
De mint müezzín énekét viszi majd a szél.

Csak az tart tovább, mely az idő szövetségese,
az is csak emlék, melyből az új kor, az új nemzedék él;
talán kiderül majd, hogy mit csinálunk véges-e,
s ha véges, mint müezzín éneke: elviszi a szél.

(1975)

Megalázottan elhagyatva

Háromszor porig aláztál
egyetlen csúf óra alatt,
míg csak az idő meg nem áll,
emlékezetes e kaland.

Nem felejttem ezt ne félj,
mint egy kóbor láz: átráztál,
számomra ez nem csupa kéj:
háromszor porig aláztál.

Szerettelek, s te neveltél,
hittem, hogy ügyünk jól halad,
nem volt szép tőled három él
egyetlen csúf óra alatt.

Nézd gonosz játékot űztél,
elhagytad magad – elhagytál,
s járkálok magamban, mint szél,
míg csak az idő meg nem áll.

Terved valóra vált, hát csak
örülj. Ne rágj tovább galand!
De, ha nem szív féreg, úgy is
emlékezetes e kaland.

Emlékezetes e kaland,
míg csak az idő meg nem áll,
egyetlen csúf óra alatt
háromszor porig aláztál.

(1975)

Közel az élihez...

hosszú csöndből éledezve
zokogó ég könnyeitől vagyok nedves
darabokban hull szememre a szürkület
és árad csak árad a fülembe zárt zene
egy lány lép hozzám hogy beterítsen
szökőkút hajával –
    mozdulatlan élvezettel merülve
az arcomra pergő hajcseppekben
víz alatt úszva
    hajhullámok mélyén
lebegek egy levegővel –
    lágyan   mint felhők
        mint füst a
            s z o b á m b a n

(1976)

Félelem

harminc fényes ezüstpénzem
csillogó szép ezüstpénzem
vízbe dobtam
s száll alá
fanyar arcok ércprofilja
forog táncol majd elmerül
a habok közt
    tündökölve
tündökölve
    a habok közt
forog táncol majd elmerül
fanyar arcok ércprofilja
s száll alá
Vízbe dobtam
égető szép ezüstpénzem
harminc véres ezüstpénzem

(1976)

Ha érteni akarsz

csorba vödrünk zöld vizére
paplant terít az akácfa
méh-nap szíttá hervadásból

kis bogaram, két pókszemem
vaskötéllel szövö hálód,
hogy öntözhessd vér-virágom

akkor lehetsz kertész nálam,
    ha álom neked az én álmom
út előtted – nap csapása
    s előttem is – nap csapása –

nem ezt várnád – nincs mit szánnom,
önmagadtól kérjed számon –

csorba vödrünk zöld vizére
életet hordj két marékkal,
s virág lehetsz hervadásból,
méh-nap szíttá hervadásból +

(1976)

Ellenpontok

Tanítottak elindulni,
de megállni ki tanít meg?

Tanítottak még beszélni,
de hallgatni ki tanít meg?

Azt mondták, hogy szabad vagyok!
A rácsokig szaladhatok?

Nagy a ketrec nincs kifogás,
belső rácsunk nem ily csodás.

Mindig rossz, tán amit kapok?
Csak az a jó, amit adok?

Szeretetet várnak tőlem.
Kire hagyjam gyűlöletem?

Tanítottak, tanítottak,
de tanulni ki tanít meg?

A hibákat jókor látva,
vagy építve más kárára?

Tanítottak szépen élni,
de meghalni ki tanít meg?

Hisz az élet értelmére,
csak a halál taníthat meg.

(1976)

Hídfőállás a jövőbe

Patkány nyakat én is vágtam,
hideglelést mind kiálltam,
mégis hogyha szólni kellett,
verset küldtem magam helyett.

Nincs ez rendben én is tudom,
mások mennek más utakon,
én meg mindig magam járok
ragad rajtam áldás, átok,

de a szépet látom sokszor
széttéekintve szemétdombról,
szökőkútból fürdés közben,
széttárt szárnyal, míg köröztem,

sokat láttam s mindez kevés,
eltűnik, mit eszembe vés,
mint ahogy a lábnyomokat
mossa el a fürge patak.

Ha már egyszer megszülettünk,
Mindig tudjuk, hogy a kezünk
Követ, vagy olajat helyez
A Nagy Fogaskerekéhez.

(1976)

Gondolatok egy temetőben

Fejfák felett zizeg a nagyfeszültség.
Napsugár fejt szemem rezdülését.
Sírra borul az ölelkező ciprus.
Ez a természet alkotta rítus.

Embernek fáj, ha valakit elveszít,
míg valaki számára ő is elveszik.
Nem kerülhetjük meg a kegyes sorsot,
lesz aki tesz a mondat végére pontot.

(1976)

Neki csak a zene kellett

várna suttogásra is
de élete harsogás
neki csönd csak a hasis
lárma pedig rossz szokás

a zajban keres zenét
így múlik el élete
hallja félszavak neszét
s utcasarkon köpete

végül magában talált
a zenéből keveset
de elfeledte gyorsan mert
kevés volt a kereset

lány jött közben egy napon
hozott zenét eleget
más zene volt s rájött hogy
legszebb benne a szünet

lárma pedig rossz szokás
neki csönd csak a hasis
mert élete harsogás
várna suttogásra is

(1976)

Magyar sors

Megillethet a dicséret,
legfőbb jogom az ítélet,
s az általam eltaposott
dolgozó nép feje vagyok.

Hirdetem a szabadságot,
S csak egy kézzel osztok láncot.
Nép nem tudja – mit sem sejtő
– minden joga, kötelező.

Alkoholba fullad vérünk,
alkoholra kevés bérünk.
Belénk fojtva a bosszúság,
a helyzetünk alig kuszább.

Magyar embert veri átok:
mit feltalált az apátok,
hasznot ne húzzon belőle
inkább eltemetjük véle.

A Nagyoké a dicsőség,
s hozzá táguló mellbőség.
Addig mossák az agyadat,
míg felejtet, hogy magyar vagy!

(1976)

„Cogito, Ergo Sum”

Míg az ember fán csücsülve
egy gyümölcsöt majszolgatott
– tűnődve azon: örül-e,
aki adott – gondolatot.

Várta míg egyenes lett háta,
lemászott nagy undorral,
nem vitázni jobbnak látta,
meg nem értő utókorral.

A természet koronája
azon töpreng mostanában,
túléli-e tévedését,
aki – neki gondot adott
élet mellé – gondolatot.

(1976)

A mások gerince

Sokszor kényszerülünk
megalkuvásokra, –
arcunkba nem köpünk,
csak: más arcába!

(1976)

Halálról beszélve

Nézze, ki nézni akarja,
a lángot, mely testem nyalja,
hogyan lesz az ember hamu,
erre az idő lesz a tanú.

Tested rághatja bármi baj,
lehetsz „felkent”, mint a vaj,
vagy élhetsz kis fizetésből,
nincs menekvés a vetésből,

amelyet az idő arat.
Ott lapul a tudat alatt,
hogyan elhunysz, meghalsz, megdöglesz,
körülötted pondró, meg rög lesz.

Tudod hát előre, és félsz? –
Használd ki jól mindent, míg élsz.
Igazat írd bármi módra,
és várj, csak várj a halálodra.

(1976)

Bátorságot álmaidnak!

Ha látnád szemed csillogását,
ha értenéd hajad hullását,
ha bízna az elejtett szóban,
ráismernél magadra a tóban.

Szükség van e felismerésre:
nem kell merészség a nyeresre,
csak szerencse és bizalom,
s már tiéd minden hatalom.

Téged megérlel a jövő nyár,
– működik az égi szövőgyár,
hol tehetségedből számodra
életet szőnek az álmodba.

(1976)

A varázsgömb

Forgasd meg a varázsgömböd,
húsz évemet hogy köszöntöd?
Köszönhetném kedvességgel,
mit érsz vele, azt meséld el?

Forgasd meg a varázsgömböd,
húsz évemet mihez kötöd?
Szerelemhez és munkához,
mely szabadságot utánoz.

Forgasd meg a varázsgömböd,
mert kidoblak, mint rossz göncöt,
miben higgyek, kit szeressek?
Megnyugtatnak majd a versek.

Forgasd meg a varázsgömböt,
hogy sorsomról hogyan döntött?
Nem találod számításod –
minden sorral sírod ásod.

Forgathatod varázsgömböd,
nem látsz mást csak sűrű ködöt!
Egyet tudok, most tévedtél,
szabadságot ne keressél!

Forgathatod varázsgömböd,
húsz évemet így köszöntöd,
varázsgömböd ásd el mélyen,
ne haljon meg a reményem.

(1976)

Reggel...

Galambraj karcsú ívet húz az égre –
Ezüst-kék zászlóját lengeti a szél,
Hajnali csendben fürdetem arcom,
A péknél már kisült az első kenyér;
Könnyeim vissza hiába tartom –
Csillogjon rajta az új nap reménye...

(1976)

Érik a gyümölcs

Gyümölcsöskert vagy, állandóan érő,
színeznek bánat, s öröm sugarai,
szemnek csodálatos, szájnak korai
még ízéd, hiszen permeteztek féltő

tanácsok, szavak, intelmek is bőven,
hogy ne rontsanak meg jómadarak,
madárijesztőként omlódó falak
álltak és hogyha termésed bő fenn,

lever majd vihar, leszakít a vándor
lerág csutkáig, elhajít, s tovább megy,
pedig milyen szépen mosolyogsz a fákról.

Csak nézlek most is gyönyörű szép kertem,
csak nézlek –, s gyűlölöm a vihart, vándort,
beléd harapni én sohasem mertem.

(1976)

Kiadatlan versek

Vert hadaim tömegsír-fiókban,
arcukra száradva, élni akarás,
sötétben erősödnek titokban,
tudják, hogy lehet még feltámadás.

Van aki azt mondja, közhely mit írok,
van ki szerint öncélú, l'art pour l'art,
van kinek érzéseivel bírok,
s minden szavamra hittel vár.

Én döntsem el kinek van igaza?
Erre csak az idő illetékes
Nem tudom, mi erős, és mi laza,
Mert minden szó véremtől festékes.

Vers-hadaim tömegsír-fiókban,
arcukra száradva, élni akarás,
sötétben erősödnek titokban,
tudják, hogy lehet még feltámadás.

(1976)

Őszi temetés falun

A rózsafüzér-kottájú asszonyok éneke
Elhalt az ereszkedő koporsó terhe alatt
S a következő halott imájával érezve
Mindenki egy kicsit magáért is imádkozott.
Szokatlan ritmusú dobszólója
a nehéz agyagnak

csak lassan némult el és az új sírra
ráült a köd

az eső is rákezdett, hogy összemossa
a kapanyomokat
legömbölyítse az éleket
lassan ki-ki dolgára indul
messze a ködbe
messze a ködbe veszve
fekete ruhás emberek sorban kelnek át a
friss szántáson –

(1976)

Nyelvi játékok és töredékek 1973-1976 között

1.
Vérem! Kérem a bérem!

2.
Enyém az enyészet.
Ide az egészet!

3.
E lány:
Talány.
Álma:
alma,
vágya:
ágya.
Lágy az
ágya,
láng a
vágya,
fárad
állá,
szemet
szeret,
kezet
keres
mely nem
peres (illetve poros)

4.
serény legény
ez nem regény
hiú remény
ez Zebegény

5.
Apró tapló, hol a napló?

6.
tejesleves
felesleges

7.
Kegyelem!
Lenyelem:
kegyelem-
kenyerem.

8.
Mozgás!
Mosdás!

9.
Tiszta ciki
ez a bizi,
ez a bizi:
rizibizi.

10.
Nusi!
Itt a
Husi.

11.
Ez egy here
aranyere.

12.
Nézd Kabóca:
Van számóca!

13.
Misi!
Ez neked
pisi?

14.
Büszke vagyok ma rátok, barátok!

15. Inkvizíciós munkaebéd:
Szeletnek:
eretnek!

16. Félénk feleség kérdése:
Már rám?

17.
Micsoda mámor:
iszom a mából!

18.
Krónikás ének 1974-ből

nyitva a szemem
forog a szemem
mégis a fejem
folyton beverem

tiszta a kezem
tiszta a fejem
ezen a helyen
nyugtom nem lelem

nyugton nem lelem
pedig keresem
hideg éjjelen
a földre esem

bár minden éjjel
a földre essem
mégis e helyen
keresem a helyem

19. Eső

akik a pénzt lesik
már észre sem veszik
hogyan esik
hiába keresik
mert nem pénzért esik
csak esik

csak esik
és lesik
hogyan esik

A Főnéni (a IV.b zivataros múltjából)

1.

Egy konok
kis gondnok
vámpírrá vált
s pont miránk szállt,
majd így szólt:
véretek csak volt:
mert
    felemelem
        elevenen
            eledelem
s bele-eszem
    leeszem
e szem
eszem.

2.

Gondnokunk a
Főnéni!
Mi a jogunk,
Ő nézi.
Ha rossz a napja,
rajta kapja
amin éri,
de nem nézi,
hogymint éri,
csak kiéli!
Bosszút
hosszút,
akit elkapott,
az mind kapott.
Hívjuk anyut,
zárjunk kaput.

3. Konkrétumok:

Kocka koppan:
ajtó „roppan”,
zordul zördül,
a Néni benn ül,
majd kipördül:
négynek intőt!
Messze hintőt!
Csak neki ad
a tanárhad
    igazat...

21.

Feküdt tovább epedőn
a repedő lepedőn.

22.

Látod Eni!
Érted fogok megdöglenni!
S hányan fognak megdöglenni még teérted,
hát nem érted?

23.

Elek!
Nem kertelek!
Nem kell telek!

24.

Ha itt ülök,
úgy meghűlök,
jobb létre
szenderülök.

25.

Sörből vagy egy pintet
rögtön felhörpintett
a pincérnek intett
markába pénzt hintett.

26.

kaptár a lakásom
romlik a hallásom
egészségem ásom
alá
    na látod
volt egy
    barátod

27. Ne aggassz, ne nyaggass hanyag anyag
(szürrealista impresszió)

tengeren tengeri
ringva oly emberi
lebegve locsogva
fejest a mocsokba
fejest a mocsokba
ugranak emberek
egy csontváz tekereg
a csontváz hempereg
szeméről lepereg
a mészpor lepereg
kígyóként tekereg
tekereg nyakáról

amelyet ha tárol
egy kereszt határol
akit ez átölel
félelem azt el öl
szeme már üreges
agyában üreges
üreges az anyag
ez az anyag – agyag
hanyag agyag-anyag

28.

Akarom, hogy ringasson a karom.

29.

Az írógép-birok

30.

leszáll az éj
a százlábú rugdalódzások
tinta-füst-étel szagok között
a tűz sustorgó teát főzött
eközben
    félek
félek hogy a lapok
    mint a napok
        gyűlnek a padlón
újhegyeim birkóznak a betűk billentyűivel
    többen vannak
    és nem hagynak
újból legyőznek
    mégis ülök a gépnél
és kérem hogy,
    ne hagyjon faképnél
és írok
    míg birok...

31.

Meg kell enni! – ez a parancs,
ne rohad

32. Milyen ez a tarifa?

aszfalttükrön	fényjáték
revolveren	halánték
emberekből	sóbálvány
mondatokból	kiáltvány
fenyőfákból	tűzifa
bűnösökre	karika
házasokra	karika
milyen ez a	tarifa?

33. Unalom

hullnak az órák
nagy nehéz esők
álmosan
    ólmosan
        hosszan
fázom
őrzöng a csönd
    az ernyők alatt
meglopom a szavak hordóját
s a kábulat kitölti a teret
    a tért
melyen apró patakokban
    menekülnek az órák
    a csatornákba
    a csatornákba
hogy újra lehullhassanak
    – és – hassanak

† (Cseloszky Mandika emlékére)

mindjárt jövök
szólt a lány
nem láttam többé soha
takarja már föld, moha
    eltakarja
a homály
    csak néha bús éjeken
látom az alvó réteken
meghalt...
    tizenkét évesen
véletlenül? vagy tévesen?

Határtalan magyarsággal

Hazám! Magyarország!
Mindig rajtad legelt
a sok égi jószág.
Lángolt rajtad – félhold,
tépett sasnak körme
most pedig fölötted
vörös csillag ragyog.
Jó lenne, ha egyszer már
Láthatnánk a napot!
Magyart a magyartól
választja a határ
igaztalanul, mint
két társat a halál.

Légy hát magyar szabad!
Határtalan szabad!

(1977)

Gyermek az emberben

Vajon úgy élünk-e, ahogy kellene?
Munkánk önfeledt játék, mint gyermeké?
Tán soh'se lesz oly tiszta a szelleme,
Mint játéktól teleizzadt terméké.

Ezért néha szeretnék gyermek lenni,
az életet csak tét nélkül játszani,
jó lenni, vagy a tűzre rossz fát tenni,
ha közben lehet, embernek maradni.

Mindennap várni a kedves holnapot,
fittyet hányva pénzre, vágyakra, gondra.
Nem kéne mondani mindig: Jó napot!
Élni, s nem készülni mindig a pontra.

És nem volna minden este számvetés,
hogy hol rontottam– rontok el valamit.
Azért sok a mese, s a való kevés,
mert alig van gyermeki élmény, amit

ne fedne fájó köde, betegségnek:
évekig torkomra forrt kezű asztma,
s amikről egykor lemaradtam, égnek,
hogy amit csak lehet, pótoljam azt ma.

(1977)

Születésnapra

Tizenhét éved még káprázó
fényküllős kavargás,
szökőkút cseppjein átható
szivárvány ragyogás.

Mint cseppben a tenger íze, –
oly rövid az élet,
egylábú asztalra terítve –
rontásra kész véred.

(1978)

Kísért a múlt

Lárvaarcú nappalok jövevénye.
Ma nem lehet neki se egy rossz szava,
elbódított a bor édeskés szaga,
s homlokán lovagok kétes erénye.

Mond kis barátom, még meddig kísértesz,
mert felszárad könnyen patakzó könnyem,
már pihen csendben, visszahúzott körmem,
így reméltem ha jössz is – megértesz.

Saját jelenéből nézve idézi
a múlt csodáit, baklővéseit,
amely mindenkit – mint óbor – részegít.

Van aki a múlt szellemét idézi –
összerakva cserepek éleit –,
s rájön hogy a jelenen ez sem segít.

(1978)

A közlés vágya

Ne tévesszen meg, ha tétova szavam,
bizalmaddal most felvértetem magam.
Szökőkút cseppjeit is szebbnek látod,
ha más szemével nézed a világot.

A művészet mit is jelent nekem? –
mint elítélt számára a kegyelem.
Arcomon gondjaim vonulása,
napjaim egy színmű felvonása.

Éltető és kábító művészet,
általa gyógyulásod reméled.
A szívet melengető napsugarat
megtalálni, s hozzá vezető utat

szeretném megjelölni festékemmel,
amit kimondani senki nem mer,
kimondom én hadd vigyen az ördög,
ha valakit hozzám köt a köldök.

Mindennél erősebb a közlés vágya,
ki a szépből adni másnak is kívánna,
de a közlésből akkor lesz művészet:
ha általa lakhatóbbá vált az élet.

(1978)

Egy szerelem állomásai 1.

Ébredő napról szól a dal
és mit eddig homály takart
tündökölve éltet új napot,
melyet sorsa neki adott

ami eddig élet nélkül
ölelésbe bele szédült
most jótékony meleg árad,
hol türelmes csókod szárad.

Egy szerelem állomásai 2.

Szemembe, hogy bele nézel,
Csókjaiddal megigézel,
Mint nyírfácska ágát vesztett
A karomban márvány tested.

Ha jóhírű mester lennék,
új mellényben feszítenék,
készítenék szökőkutat,
gyémánt erdőt, új tejutat,

de csak szegény költő vagyok,
kedvesemnek mint adhatok?
Minden kincsem és vagyonom?
Tiéd minden gondolatom.

A karomban márvány tested,
Mint nyírfácska ágát vesztett,
Csókjaiddal megigézel –
Szemembe, ha bele nézel.

Egy szerelem állomásai 3.

Ki a kockát elvetette
És előre számolt vele,
Hogy melyik lapjára esik,
Az szerencsés, vagy hazudik.

Ki pedig a réten járva,
Egy pipacsot leszakítva,
Arra vár, hogy megdicsérik,
S a szépséget neki mérik,

Nagyot kell majd csalódnia,
Mert a virág vágyva vissza,
Hervadozik lassan szépen,
S dísz lehet majd a szeméten.

Egy szerelem állomásai 4.

Ami nekem: legszebb zene
Attól másnak fájhat feje.
Ami nekem tündérvilág,
Másnak az csak fonnyadt virág.

Ami nekem magyarázat,
Neked adhat kérdést, százat.
Ami nekem a szerelem,
Az neked is jó kell legyen.

Azonosság és különbség
Ellentéte fonja köréd
Az egyetlen tiszta utat,
Mely még helyes irányt mutat.

Egy szerelem állomásai 5.

Ha tudnád, mit jelent a szem,
mely fényként jó reggelt üzen!
Az a száj, az arc, s a kéz
Ébreszteni oly merész.

Kedves csicsergő reggelek,
Míg oszlik a levél-sereg,
Álmodtól didergő tested,
Karjaimban elveszejted.

Egy szerelem állomásai 6. (Mercutio)

Hazudok éjjel és nappal,
Játszom, játszom a szavakkal.
Hazudni lehet, hogy szégyen,
Én nevetek az egészen.

Nevetni jó, nevetni kell,
Ez mások baján csak nővel,
S mire a játék véget ér,
Igaz marad a kiontott vér.

Egy szerelem állomásai 7.

Lassan közelg az alkonyat
És a rezgő nyárfák alatt
Bíbor palást míg rám borul
Két fogsorom összeszorul;

Sír, csikorog, mintha fájna,
Mai napnak elmúlása,
Vagy talán fáj a gondolat:
Nem tettem semmi fontosat.

És nem tudok erőt adni,
Mégsem lehet így feladni,
Ha csak álom – annak szép volt,
Ébrenléthez épp kevés volt.

Míg a nyárfa karcsú teste,
Testének a sziluettje,
A sötéttel olvad egybe,
S álmot sző a fáradt testre.

Egy szerelem állomásai 8. (Epilógus)

A kacagó hullám-hadak,
lezárják a középutat.
Ki hullámon fürkész körbe,
gondolatban célt remélve;

nem lát mást csak hullámhátat,
hol a fény mint lovas – vágat,
tükröződve a habokon
örületünk vele rokon.

Ki célt remél – utat talál!
Kicsordult már minden pohár,
és ha mégis találsz szépet,
én meséltem azt is néked.

Egy szerelem állomásai 9.

Megszokásból utad ne járd,
Mert nem leled, soha hazád,
Így értelmet újat találsz,
Hogy cél az út, melyet bejársz.

Valakinél, ha megállnál,
Szeretetet adni vágynál,
Ki ne hagyd a számításból:
Szabadság nincs megszokásból.

Szeretni szép, szeretni jó,
De ha megáll a folyó,
Mindennapi lesz az élet,
Mint egy börtönös ítélet.

Mégis, ha az ember fárad:
Unott rácsra – alig támad,
Fittyet hányhat tehát végre,
A hajdani büszkeségre.

Egy szerelem állomásai 10.

Adj festéket a színekhez,
A beszélő festészethez.
Ülsz itt modellt – tudattalan –
Ez az igaz festő-kaland.

Minden szavad belém épül,
Amit teszel itt megszépül,
Olyan leszel, s úgy akarlak,
Amilyenre alakítlak.

Ha sikerül a varázslat,
Emlékképnek itt a vázlat,
Nem te vagy, – ez a világom,
Mit akarok az csak álom,

Álom melybe beleszédül,
Keres, kutat, míg megvénül
Így aztán semmi áron
Nem szépíti a virágom.

Egy szerelem állomásai 11.

Káosz az élet, melyben élünk,
hazug a szó, mit igaznak vélünk,
minden percben elmúlás rejlik
időnkéből vigaszra sem telik.

Egy szerelem állomásai 12. (Ima a szerelemért)

A szavak eltömlik számat,
így hallgasd néma imámat.
Nem kell szószék, se mikrofon
csak szív kell, hogy befogadjon.

Frissen sült kenyérben légy te – búza,
alkohol a borban, hogy berúgva
tőled jóllakottan és részegen
kacagjak harsányan az életem.

Légy a szívemben végtelen dallam,
boldogsággal tölts el a nagy zajban.
Sós, mint tenger, s ha kell édes, mint a méz,
érzékeimnek szeretni merész.

Szív, ha befogad – szellemed megért,
szolgállak híven, boldogságomért,
s hogy tőlem ne kelljen válnod,
vigyázó szemem őrizze álmod.

Egy szerelem állomásai 13.

Valami meghalt bennem:
az ébredő szerelem.
Hátha él, s csak szunnyad!
Temetni nincs jogom,
virág is elhervad,
ha féreg rágja folyton
Csak az bánt, az a vákuum,
melyet hiányod hagyott,
hogyan sorsom hogyan alakul
nem tudom, de ami fagyott,
azt csak tűz olvassza fel,
színből bíbor, s nem pasztell.

(1978)

Utolsó szó jogán

Ha tudnád, hogy mit vesztettél,
nem övezné mosoly-szegély
sápadt arcod.

Félre minden álmodernség,
tetteinkre úgyszincs mentség,
majd meglátod.

Saját csapdád a legmélyebb,
itt nem lehetsz elég érett,
mert az élet –

játék, mit most csak játszol,
játék, míg a gladiátor
el nem véti.

Játékosnak számolni kell
lehetséges veszteséggel
ha úgy véli –

számottevő a nyereség
és felteszi egy lapra még
mindenét,

de ki az ördöggel játszik,
nyereménye kincsnek látszik
haszna mégsincs,

mert ez a kincs nem ér többet,
mint amit tétként feltett
átkos lapra.

Arany ködért elszalasztod
kiérdemelt nemes hasznod
így jársz tehát –

Ezért nem lehetsz szomorú,
élt életem rá a tanú –
lesz még jobb is.
(1978)

Május és szerelem

Az akác is most bontja szerelmét,
esténként világít koszorúja,
méhek szerenádja jelzi keltét
érzéseit illatában nyújtja.

Estére engem is vár a kedves,
szívem felett a hold magasan jár,
ereimben a vérmadár repdes –
májusban mindenki szerelmet vár.

A szerelem két embert összeköt,
mint folyó partjait a karcsú híd,
érzéseink szabad öröme előtt
meghajlik lassan az ész, szó s a hit.

(1978)

A huszonkettedik

Eljött a huszonkettedik,
eljött a nagy lakomára.
Nem tud mit mondani, pedig
felkészült a biztatásra.

Szép csendben így elüldögél.
Gondolja – majd provokálom,
de a csend, mint üvegfedél
beborítja minden álmom.

Csak egy félszó, vagy egy jelkép!
Mit mondana? – Várom némán,
ellent mondani sem mernék,
nincs már közös beszédtemánk.

Hitem felett pálcát törtem,
Emlékeim kitöröltem,
Mivel kiktől szépet vártam:
Széttaposták homokváram.

(1978)

Különös tünetek

1.

Lustán csapódik halántékomnak
A kék üveggolyó
Nem gondolva arra
Hogy esetleg visszapattanhat.

2.

Ha galamb lennél
És turbékolnál nekem
Esetleg el tudnálak
Képzelní a húslevesben.

3.

Sötétben a rózsának is csak a tövisét érzem.

4.

Akit a tett nem, el csak a szó pirosít,
Az épp olyan álszent, mint ki festi a pírt.

5.

Mindennapi robot megöli a lelket,
a diszkóban tombol vagy kétszer ötven watt,
de valami bennünk is sikoltott egyet,
az elvesztett értelmű gondolat.

6.

A levegőt áttöri most az orgonaillat
A fák is görnyedten állnak a szél ostorától
Gátlásod zárját nyitja – álmaink szökőkútja
Az erkölcs rácsait tépi, cibálja az ösztön.

7.

Beszélgetünk. Udvarias szavaink paravánja mögött viháncolnak a mezítelen gondolatok

8.

fülem a síneken:
hallgatom a jövő ritmusát
míg nyakba nem vág a jelen

(1978)

A megújulás

Hétköznapiok szürke dzsungelében
felébredni, – újra azt remélem.
Negyedszázad életemből eltelt,
szivárvány szemem álmokat rejtett.

Megszokás ellen zászlót bontani,
homokvárakat földig rontani, –
vérünk képét – mindenség urának,
mindent az örök megújulásnak.

Szívemben a szökőkút varázsa,
bennem tombol a mélység vonzása;
törött tükrön álmok villanása –
a vadludak szárnyának csapása.

Mit jelent a soros napfelkelte?
mindenki, ki látta, érzékelte:
az új nap eljöttét jelzi végre,
mikor bíborban úszik az égre.

(1981)

A kísérleti állatok szakmai büszkesége

A jó elnyeri méltó büntetését,
Elvesztve utolsó lehetőségét,
Melyet értelmes életre kapott,
Kitől jót várt, az megzsarolt, becsapott.

A bűnöket idáig halmozta
Ezután tőlem se várj sokat
Most térden állva könyörögsz kegyelemért,
Úgy látszik – amit mondtam – semmit sem ért.

Kompromisszum? Félmegoldás? Ne! Soha!
A kísérletünk nem sikerülhet, – noha
A kísérleti állatok erénye:
Vérükben ott a szakma büszkesége.

(1981)

Fogadalmak

Ha felnövök – mondtam régen –,
táncolok majd pengeélen,
és felnöttem – jó magasra,
velem szemben: szemöldökfa.

Ha nagy leszek – mondtam akkor –,
ember leszek majd valahol;
visszagondolni, ha bírok
minden kétséget kiírtok:

mely feltámad, s nagyon gyötör,
felnőtt lett már a gyerekből,
és amit a változástól remélt
csak azt ért el, amit elért.

Amit elért, az sem kevés:
reggel várja korán kelés,
a munkából haza érve
elfogyott már minden érve.

Várja talán az asszonya,
otthon, meleg és vacsora.
Este azután felnőtt lehet:
nevelheti a gyereket.

Bárcsak újra gyermek lennék!
Felnöttségéből mára elég!
Lám csak! Nézzük! Újabb játék?
Nem. – Csak öszülő halánték.

Mi volt ez a kerge álom?
Felnőtt vagyok és nem bánom,
Folyó is lefelé folyik,
A tyúk is csak tojást tojik,

Miért pont az ember álma,
születne egy más világba?
Minden virág egyszer nyílik.
Letépem, ha nem is illik.

(1981)

A bábu szabadsága

Szabadságod korlátozott,
fölötted a zsinór mozog
és leír egy kúppalástot:
a mozgási szabadságod.

Zsinóron függ lábad, kezed,
magad szabadnak miért hiszed?
Tudatod a bábjátékos
ez az oldal már árnyékos –

árnyékot vet minden tette,
amit kezed tett helyette.
Hazudsz, vagy ha igaz szavad,
még mit gondolsz, – az sem szabad.

És ha mégis elszakadnál,
tudat alatt szabadulnál,
attól aki téged mozgat –
miért kívánod halálodat?

Nincs szabadság – csak cél nélkül,
cél viszont nincs élet nélkül.
A zászló sem leng cél nélkül,
uralkodó szélnek feszül,

de hogyha a szél elállna,
selyme tovább nem lobogna,
lerogyna, mint marionett,
ha elválnák a kötelet.

Így vagy Te is korlátozott,
fölötted a zsinór mozog,
és leír egy kúppalástot;
ki érti a boldogságod?

(1982)

Szabadság?!

Rab oroszlán tépi rácsát
a kutya is rázza láncát;
embert köti: csiszolt járom,
amit ha tud tépjen, rázzon.

Élőknek örök lánc a kell,
még a nap is e láncon kel;
legősibb rab a gondolat –
amely hitünk szerint szabad.

Gondolat az ember rabja –
szabadságért agyon marja,
megkínozza rab gazdáját,
hogyan megkapja szabadságát.

Szabadság! – Gyilkos a hited!
Naponta oltárodra tett,
egymást maró emberiség
hívó bűnében benned ég.

(1982)

Aki játékos – csak rajta veszthet

Minden mondatnak vége van egyszer:
írásjellel, vagy félbeszakítják.

Az ember elesik – sokszor felkel,
S ha lenn marad, áshatják a sírját.
Minden kezdetben csírázik a vég,
ártatlan mag, míg nőni nem kezdett,
hiába minden, indája elér,
aki játékos – csak rajta veszthet.

Az játszik jól, ki a játéknak él;
örömét az benne megtalálja,
de van, aki csak nyereményt remél,
s lapját teszi életre, halálra.
Minden kezdetben csírázik a vég,
ártatlan mag, míg nőni nem kezdett,
hiába minden, indája elér,
aki játékos – csak rajta veszthet.

(1982)

A feladat

Megoldásra vár a feladvány:
megoldása újabb talány;
mégis el kell kezdeni végre,
eszed legyen a kard éle.

Így az oldás salamoni:
mindenen csak uralkodni.
Ki kérdésre kérdést felel,
a falnak sem mehet fejfel.

Más, könyvet hiába nyálaz,
mert a kérdésben a válasz,
feladatban a megoldás –
az egyetlen igaz forrás.

(1982)

Transzfúzió

Márvány-mosolygós szemed eléget,
mintha nem kőből volna szépséged!
Hajad törékeny szálai szabadon –
versenyt csobognak a nyakadon.

Kelő nap is veled ébred,
minden dalod megigézett –,
amit adtál – elveheted,
senki sem fog hinni neked.

Nekem több vagy ennél a szobornál,
mindenki, ki erre jár: megcsodál –
de én ismerem rejtett titkodat
és arcodra fagyott mosolyodat

kalapáccsal összetöröm:
tiéd élet, enyém öröm;
igazságos így az üzlet,
büszke kőből – márványpor lett.

(1982)

Új érzések hálójában

A felkelő nap felvette
Aranyszálas fejkendőjét
Sugár-ruhát fon majd köréd
Ha hagyod, hogy mérjen keze.
Adj most számot, mit fejlődteél,
S mennyi sugár érlelt amíg
Hatalmadba kerítettél.
Küklopsz szemem – máglyahalál,
Bele nézel: megsemmisülsz!
Feltámadsz és tűzmadárt szülsz,
Ha kedvesnek találtattál.

(1982)

Csók

Ajkad bársonyán ajkam pihen,
ez csoda, és nincs is több ilyen,
bíbor bársonyon arany ékszer,
más titkot hiába mesélsz el.

Derekad körül erős karom,
nem szorít, mint gyűrű ujjadon,
míg szemem kútjában keresnél,
gyengéden tart, bele ne essél.

Ajkunk párnái csatát vívnak,
arcunkra vágy rózsákat hívnak,
mely lángolva bélyegzi bőrünk,
s fedi szemét az ész előlünk.

(1982)

Címezetlenül

Szemed boldogság szökőkútja
Füldöm benne újra, meg újra
Hogy megtisztulva könnyeidben
Örömöm lepkeszárnyú legyen.

Arcomon hajad csobogása,
Ajkamon csókjaid virága,
Minden szavad belém égett,
Ki érti a merészséged?

(1982)

Az Új Év köszöntése

Himnusz köszönti az Új Évet
és a várva várt boldog élet,
melyet remény is alig várt meg,
ezt az Új Évet – Isten áldd meg!

Hozzon minékünk boldogságot,
bort, békét és édes kalácsot;
ne hulljon a fejünkre átok,
– építsétek a tetőt, ácsok!

Meghúzódnak a tető alatt,
amíg a hideg tél elszalad,
melegsünk majd egymás tüzésénél,
mert a szívembe bele égtél.

Himnusz köszönti az Új Évet
és a várva várt boldog élet,
melyet remény is alig várt meg,
ezt az Új Évet – Isten áldd meg!

(1983)

Álom

Mint hajótörött, lakatlan szigeten,
szédült, csatangolt boldogtalan szívem,
s mielőtt elaludt reménynek lángja,
megmentő hajóját végre megtalálja.

Ahogy fedélzetén ájultan fekszem,
a szél bontja a vitorlát felettem.
Alattunk tombol a tenger hulláma,
felettünk szélvész ijesztő csatája.

Lassan vége az égi háborúnak,
mi megmenekültünk koronatanúnak,
legyen ki emlékszik e világra,

erre a letört virágzó faágra.
Álmunkban látjuk: kegyes így a játék,
más emlék nincs, csak gyöngyöző halánték.

(1983)

Az én kertem

Szép kis kertem, virágkertem,
széltől óvtam, öntözgettem.
Virág szíved, féreg járta,
meggyógyultál valahára.

Arcod színe piros rózsza,
alig gondolsz már a rosszra.
Szemed kékje – búzavirág,
fénylő tiszta gyertya-világ.

Kezed fehér liliomszál,
mikor sírtam elbújtattál.
Szád bársonyos kardvirága –
gyönyör kútjának forrása.

Hálás virágid bomolnak,
eljött nekik már az új nap;
madárdallal, nap tűzével,
patak éltető vizeivel.

(1983)

A szobor télen

Téli ruhában Vörösmarty szobra,
a fagy kőarcát össze ne karmolja.
Az idő múlása legtöbbször gyógyít,
csak ügyes véső ismeri e jó hírt.

A éles kontúrok lassan eltűnnek,
szelíd galambok kővállára ülnek,
de hogyha a hideg kő, porrá lenne
többé kőszíve sem dobogna benne.

A szív dobogása magában mit érne,
ha ember testében már el sem férne.
Inkább álljon meg! Másnak ne ártson!
Vérével tovább nincs kinek használjon.

(1983)

Madárdal

A szárnyaim izmosodnak,
a lábaim izgatottak,
vérem telve forrósággal –
repülésnek varázsával.
Szárnyalásra szült jó anyám,
titkát adta hozzá apám,
szívem csupa vakmerőség
kiújuló lehetőség.
Szárnyra kelni sosem késő,
bátorság az értékmérő,
és amikor a szív dobban,
felrepülök mámorosan.
Magasban a fészek felett,
kérdésemre nincs felelet.
Szárnyam csapkod csak párosan,
szállni sem jó magányosan.
Szívem ezen szomorkodva,
foszlik szerte a mámora.
Alattam a sűrű erdő,
madárdalt hoz fel a szellő.
A madár, hogy közel kerül,
látom lábán hurok feszül.
Nézem, nézem, mit tehetnék?
Erős csőröm talán elég!
Míg a lábát kikötözöm,
a szívébe beköltözöm.
Szabadságát visszaadtam,
de szerelmét elfogadtam.
Mióta csak együtt szállunk,
boldogság az erős várunk,
mely a gonosztól is megvéd,
csak jó leli benne kedvét.

(1983)

Alkotás

Tökéleteset a természet alkot,
az embernek legyen mit elrontani,
legömbölyít majd minden élet, sarkot,
de a gépek csak kockát tudnak ontani.

Mond, milyen lenne, ha asszonyod szeme
nem kerekre, de négyzetre nyílana,
vagy gömbölyű vállának kelleme
feléd éles felével sarkítana?

Vagy vasból lenne és nem hús-vérből,
s átölelve az áradó hideget,
ráébrednél, hogy az anyag hiteget.

A mű, míg készül időből és térből,
bár lehet oly nagy, hogy veri az eget,
ha nem izzik, nincsen benne köszönet.

(1983)

Életem nélküled...

Életem nélküled, sületlen kenyér,
vagy arcomon nagyot csattanó tenyér.
Te adsz véremnek mágneses hullámot,
alvó érzékimnek – gyönyörű álmot.

Ha hajó lennél – én tengernek habja,
vagy lennél regény, s én a könyvnek lapja,
de legjobb, ha az vagy, aki vagy,
szerelmes szívemben állandó maradj.

(1983)

Medalion

Az én rubintom nem hideg kő,
Szívből indul, s szívembe ér ő,
És nem arany a foglalata,
De erőt adó, fénylő, tiszta.
Látod, hogy rajtam ékszer nincsen,
Mert Te vagy az én édes kincsem.

(1983)

Ékszerek

Kéklő zafírok – nevető szemeid,
S ajkad rubintja – legszebb ékszereid.
Hajad selymesen omló, tiszta forrás,
Bőröd bársonya művészi alkotás.
Mikor melled lágyan meg-megrezzen,
Ne vedd el a kezem, ha rajta felejem.
Gyönyörű lábad a kezembe fogom
Engedd meg néha tenyeremen hordanom;
És amikor hozzád a szerelem vezet
Fogadj be mindig, amikor csak lehet.
Ne hagyj kint várni fázva, félve, sírva
Legyünk mi boldogok, mint két pacsirta.

(1983)

A boldogság áramlatai

Arcodon boldogság festménye,
míg szíved virágát öntözöm,
felfedve titkaid rejtélye
és így a szívedbe költözöm.

Titkod a tiszta, mély szerelem,
és mivel érzésünk végtelen,
minden szépet, mit teszel velem,
számodra boldogságot terem.

Számban ízed – frissensült kenyér,
csókod lángja izzik ajkamon,
velem akármit tehetnél,
nem gátolhat meg az alkalom.

Szememben a tenger vonzása,
melynek örvénye magába szív,
és míg ügyelsz valami másra
szíved dobogása – egyre hív.

Eloldozlak és megkötsz újra –
míg béklyóm bontod – gúzsba kötlek;
nyakamon a boldogság súlya,
magaddal ránt – ha ellöknélek.

Teljesen feloldódtam benned,
mint cukor a forró teában,
ha akarod sem felejtethed:
a boldogság ráz, mint az áram.

(1983)

Édesanyám névnapjára

Dalos szívű édesanyám,
köszöntelek, neved napján.
Mindent, amit tőled kaptam,
vissza adnám százszorosan.

Fogadd szívem hű virágát,
szeretetemnek oltárát,
amely előtt most áldozok –
s én is virággá változok.

(1983)

Egymásra hangolódva

Értem arcod számtalan rezdülését,
szád sarkán bujkáló gondolat élet.
Ismerkedem már nevető szemeddel,
míg szíved melengetem szeretettel.
Bár csak óvhatna mindig erős kezem!
És nyernék feloldozást, ha vétkezem!
Mosd meg arcodat áradó szememben –
a tékozlón szökellő szerelemben!
És miután – így megtisztultál bennem,
fel őszinte örömöd öltöztessen.
Csillogjon arcodon – boldogság bája,
új életed szép, ünneplő ruhája.
Legszebb nyelven beszélünk, mert megértesz,
ha így alszol el – jó érzéssel ébredsz.

(1983)

Fél év után

Egem felett csillag ragyog,
szívem tiszta – boldog vagyok.
Mint a virág, arcom adom,
gyöngyözzél rajta harmatom.
Kimondani alig merem,
a kincsnek neve: szerelem,
mellyel feltöltötted szívem,
Visszaadtad vele hitem.
Fél esztendő a világom,
fél esztendő, mint az álom,
szinte alig hihetem én,
hogy ez mind-mind velem történt.

(1983)

Anyám

Oly egyszerű ez a szó
csöppet sem hivalkodó:
    anyám;
ennyi csupán az egész
nem én vagyok a merész
ha ezzel a jeltelen
szóval ékítve nevelem
ha bár nem az én érdemem
birtoklom őt – a rabom,
s mint gyémánt női nyakon,

ki hordja annak rabja –
kit hordanak.
    Anyám,
    nem is mondhatnék többet,
    betemetné a köret –
a lényegét,
    mint hitetlen virágot
a virágokba vetett hit –
margarétákból így lett
    Margit.

(1984)

Eszköz csak

Tétova ujjakkal keresem a betűt:
ami a kilenc billentyű közé került.
Egyenként beírva – készül az üzenet,
elérhető vagy mindig, mint az ügyelet.

Ennél is van jobb találmány: mikor egy hang,
hangpostádként jelentkezve felizgat.
Mennyi új műszaki eszköz, és mennyi gép
mellyel a nyelvünk csonkítjuk, törjük szét.

Egy nagy „tudású” szövegszerkesztő program,
szinte mindent tud, amire tanítottad.
verset írhat, vagy üzenhet a jövőnek,
egy szép új világból visszatekintőnek.

Csak eszköz az íráshoz a számítógép,
világhálón elküldhetem üzenetét,
melyet jó ha mindenki megszívlel:
emberin dalolni nem lehet csak szívvel.

(2003)

Egy forró leves

Egyre szegényedik a szegény,
és gyorsan gyarapszik a gazdag,
ritka ma is az a legény,
ki fizetéséből lett vastag.

Örülhet, kinek munkája van,
keres valamit, de mit sem ér,
a megalázó bér, amit kap,
még ennivalóra sem elég.

Egyre többen fedél nélkül,
sínylődnek a köztereken,
nincs, mi szolgál menedékül,
csak levest kapnak melegen,

mit szolgáltat ma, a szeretet,
remény nélkül jön a holnap,
e körből kitörni, már nem lehet.
Mi jöhet még: ételt lopna?

Ingyen-konyha, könyöradomány,
csak egy pillanatnyi segítség,
a gazdag ezt sose érti ám,
mert mély köztük a szakadék.

Szürkületben ingyen konyha,
hosszan kígyózó emberek,
kit erre vezet ma a sorsa,
kaphat tán egy forró levest.

(2003)

Isten ajándéka

Fogantatásom csoda számba ment,
szüleimnek várva várt gyermeke lett,
mivel ebben már nem hittek, nem bíztak,
így hát Istentől ajándékként kaptak.

Siettem, mert várt a szülőszoba,
Születésem maga volt a csoda.
Ágyúcső forgott, torkában a kórház,
sebesült fiúk ajkán néma fohász.

És, hogy miattuk ne szenvedjen senki,
értünk cserébe magukat adták ki.
Ekkor születtem, még nem is vártak,
köszönve ezt tankok áradatának.

Első napjaim pince sötétjében,
pokróccal ágyazva a hideg szénen.
Emberek a kenyérért sorban álltak
féltek a golyóktól, mégis kivártak,

mert valamelyik pince zugában,
éhes szájak voltak minden családban.
Ki tehette mindenki menekült,
aki tudott a határon túl került.

Kelő nap sugarában fürdő romok,
alig maradt más, mint félelem nyomok,
névtelen feljelentés, házkutatás,
besúgás, árulás és rágalmazás.

Akit elvittek, ki tudja hova?
Nem kerülhetett vissza tán soha.
Sorsa börtön lett, sírja jeltelen,
emlékezetben meg se jelenjen.

Aki mégis igaz ember maradt,
mentette az ártatlanokat.
Gyermekebe oltva, adta át a hitet,
s a pazarlóan áradó szeretetet.

Közben csak teltek, múltak az évek,
felnöttem, szerettem, s csak attól félek,
hogy át tudom e adni mindenkinek,
a bennem felgyülemlett szeretetet.

Védem a gyengét, a rászorulót
visszasírva az áldott lovagkort,
melyet már a múlt megszépített,
mikor igazságot, hitet hirdetett.

Ha pap, orvos vagy ügyvéd lehetnék,
hitet adnék, gyógyítanék vagy védenék,
mivel más lett a hivatásom,
csak úgy érvényesülhet a hatásom,

ha sok emberhez eljut a gondolat,
mely szívemből csermelyként fakad.
Így lehetek újra: Isten ajándéka,
ha életemmel ez volt a szándéka.

(2003)

A méhek társadalma

„Bogaras ember” a méhész,
szereti az állatokat,
csodálja ezt a merész,
jól szervezett társadalmat.

A méhek társadalmának
is a munka, az alapja,
melyet ha nem találnak,
a családot felbomlasztja.

De ha langyos szellő szárnya,
áraszt édes illatokat,
táncra perdül méhek lánya,
munkát talál a méhcsapat.

A dolgozók özönlenek,
elhozzanak minden nektárt,
a gyomrukban készült mézzel,
tele hordják a nagy kaptárt.

Van köztük őr, és van anya,
s ki felelős a melegért,
a családot összetartja:
az áldozat, egymásért.

A munka mely megóv, s megöl,
közben elfolyik az élet,
csak néhány here elől
vonják meg a téli étket,

és kizárják, ha jön a tél,
a herékkel a hitványságot,
hogy el ne múljon a remény,
mely elteti a családot.

Egymást testükkel is védve,
vészelik át a zord telet,
új tavaszt így újra élve
a méheknek is lesz kikelet.

(2003)

Hittel, felelősséggel

Örökség amit kaptam: a hit,
mely minden helyzetben segít.
Hinni magunkban, s a jövőben,
a bennünk lévő erőben,

mely átvezet a hullámvölgyön,
ha egy szál fű lesz a földön
ami marad a kasza után.
E fűszál én leszek talán,

és, ha rám lép egy csizmatalp,
eltaposni úgysem tudhat,
mert bízik égi erőmben:
legyőzhetetlenné tevőben.

Attól, hogy csak én élem túl,
szívem újra összeszorul,
mert felelős vagyok másért,
az itt bimbózó virágért,

és a hervadó sziromért,
mely körülöttem most is él.
Felelősnek érzem magam
mindenkiért ki közel van,

hogy éljen és boldoguljon,
segítségre ne szoruljon,
és ha lehet – boldog legyen,
ezzel nekem is jót tegyen.

Azt hiszem, ha minden ember,
így élne a szeretettel,
hittel és felelősséggel:
felérne egy új eséllyel.

(2003)

Húsz év múltán *(születésnap i köszöntő Kristófnak)*

Drága fiam! Kristóf fiam!
Pereg a perc, múlik gyorsan,
de mielőtt a szemed előtt
játszódna le minden felnőtt

virtuális kis történet,
valósággá lesz az élet,
a amit találsz benne szépet:
egy virágzó tarka rétet,

szívednek kedves zenédet,
jó illatot, jó ebédet,
a megismert hajnal pírját
nagyapáid szilárd sírját,

édesanyád gyógyír kezét,
mindannyiunk szeretetét,
gyűjtsd össze, adja majd erőd,
mely védi, segíti jövőd!

Legyél boldog, találj szépet,
Igazságot! Egészséget!
Kapjál mindig szeretetet,
kérdésedre feleletet!

Melyen indultál – jó irány,
legyen társad egy szép leány,
akit szeretsz, s szeret téged
érted ha kell, mindent éget.

Ha magad is teszel érte,
nő a sikernek az esélye,
vagy segít az Örangyalod
aki mindig hitet adott.

Húsz éved már történelem,
s ha fojtogat a félelem,
gyűjts erőt a sikerekből,
felnőtt lett már a gyerekből!

(2005. szeptember 6.)

Színjáték az élet (*Gabikámnak szeretettel*)

Az életünk egy színjáték,
néha dráma, vagy vígjáték,
melyet megírt már az író,
a tetteink feletti bíró.

A deszkákon a színészek,
tele van velük a fészek,
elő kerül a rendező,
a próba máris kezdhető.

A főpróba is közeleg,
tudnunk kéne a szöveget.
mintha csak, mi írtuk volna
s a történet rólunk szólna.

Kezdődik az előadás,
amit már nem játszhat el más,
csak akié lett a szerep,
másolhatja az életet.

Ha a szöveget feledted,
a sűgő segíthet neked,
így lesz jó az előadás
tapsot érő alakítás.

Bele adtál mindent, mid volt,
élvezhetted a játékot,
ha jó is volt, mégis lehet,
a nézőknek nem is tetszett.

Ha rájönnél, hol a hiba,
eljátszhatnád e még újra.
vajon mit ír, az az írás,
lesz-e még egy új folytatás?

Remélem, talán lesz még
javításra lehetőség,
hogymindenki öröme
legyen a játéknak vége.

(2005. szeptember 29.)

Győzzük le a pénz hatalmát!

Hat évvel az ezredfordulón túl
e világban újra a pénz az úr.
A gazdagság és a hatalom,
a birtoklás és az uralom.
Ez az értékrend egy végítélet,
melytől élhetetlen lesz az élet.
Mit is jelent a pénz hatalma:
kevesek jóléte – sokak nyomora.
Kinek több jut, mint szüksége lenne,
kincse, vagyona nő csak egyre.
Kinek nincs munkája, se fedele
és nincs hitele se, csak a hite,
de ha érzi ebben a szükséged,
a kenyerét is megosztja veled.
A pénz hatalma, ma úrrá tehet,
zsarnok lehetsz, de csak testek felett,
de ha a szívedre is hallgatnál,
s benned csökkenne a szerzési vágy,
fogékony lennél más baja iránt,
segíteni kit nyomorúság bánt.
Együtt boldogulni is könnyebb,
más arcáról törölni a könnyet.
Talán nem tanítottak meg erre,
példa is kevés, ami vezetne,
mutatná az utat, merre kerüljed
ebben az életben a fő bűnöket:
kapzsiságra ne keress mentséget,
győzzed le magadban a restséget,
irigység, bujaság és a harag
se vezesse tovább az utadat.
Ha már a hiúság és falánkság
bűnétől is megszabadultál,
s kinek kellett, segíteni tudtál,
érezd majd a boldogság hatalmát.

Látod már, hogy semmi sincs hiába,
e tudás a boldogság forrása:
örömmre váltva szívünk bánatát,
legyőzzük együtt a pénz hatalmát

(2007. július 2.)

Egysoros

Bánattenger örömcseppjei oltják boldogságszomjamat.

(2007. július 2.)

Hazaértem

Nyitott kapukkal vársz haza
Jövök ölelő karodba
Kitárt szívvel, tiszta szívvel
vártál régen, erős hittel,
s nem hiába: haza értem.
Nélküled már alig éltem,
csak a remény, hogy lesz holnap
ez éltetett majd minden nap.
Egyszer csak megtört a varázs
pedig nem csípett meg darázs
ám, mint csípésre hirtelen
megváltozott az életem.
Hazaértem, hozzád haza,
az ölelő karjaidba.

(2012. október 1.)

A természet körforgása

A tegnap romjain új nap kél,
hisz minden ember jobbat remél,
és előbb utóbb el is éri,
ha tesz is érte, nemcsak hiszi.

Magot ültetsz, vagy facsemetét
érted az élet üzenetét
és a természet körforgását
a teremtőnek mondj egy imát:

köszönök mindent, amit kaptam
jót, rosszat, melyből tanulhattam,
hálát érzek, hogy még élek,
s a haláltól sem nagyon félek,

hiszen az is csak egy állomás,
melyből lehet majd: megújulás.
Egy kis gyermek, egy új csemete:
a boldog jövő ígérete.

(2012. október 24.)

Légy pozitív

Felkel a nap minden reggel,
sugárzó nagy szeretettel,
akár láthatod, akár nem,
meleg mosolya, végtelen.

Az ember is minden reggel
jókedvűen kelhetne fel,
széles mosoly lenne arcán,
szeretetet sugározván,

ha nem hinnéd, hogy bántanak
neked mindig csak ártanak
rosszból sokat tanulhatnál
ettől újra megnyugodnál.

Békülj ki hát önmagaddal,
győzd le túlzó vágyaidat,
árasszon el boldog érzés:
mosoly, vidámság, nevetés.

Éld szeretettel életed!
Árassz magadból jókedvet!
Támogasd, aki rászorul,
de semmit se várj válaszul.

Ahogy mindennap, kel a nap,
szórva életet, sugarat,
így lehetsz majd te is boldog,
mert szeretetben élni a jobb.

(2012. október 27.)

A hetedik állomás

Térdre estél már másodszor,
közben mégsem átkozódol,
erőt gyűjtesz, felállsz újra,
nem is gondolsz a nagy súlyra.

Kik rád tették a keresztet,
nem tudták, hogy mit is tettek.
Nekik kérsz még bocsánatot,
könnybe fojtjuk a bánatot.

Azóta már minden ember,
birkózik a nagy teherrel,
kinek könnyebb, kinek nehéz,
a hegyedre úgyis felérsz.

Nincs menekvés, utunk jelölt,
majd nyugszunk a halál előtt,
amit lehet, tegyük jóvá,
vagy csak elfogadhatóvá.

(2012. október 31.)

Sorsod kódja

Sorsod kódja robottá tesz
programkönyve mindent jelez:
jó az irány amerre jársz,
vagy ettől most eltérni vágysz.

A Teremtő: programozó,
s bár hozzád sok a hasonló,
mégsem egy vagy a sok közül,
és ennek mindenki örül.

Szülők adták önmagukat,
csillagok a hatásukat,
ebből lett az életkönyved,
melytől nehéz lesz eltérned.

Ha a tudást megszerezted,
és a kódot megfejtetted,
kijelölhetsz új célokat,
amely más irányba mutat.

Felelősség már a tiéd!
Hallod az Úr üzenetét.
Az eltérést, ha vállalod,
életkönyved átírhatod,

de számíts mindig arra,
visszatérsz a határokra,
mert az életsorsod kódja,
hogyan készülj a halálodra.

Ha a kódot nem ismered,
mit is hozhat az életed:
gyötrődést, vagy boldogságot
míg utadat megtalálod.

A rosszakat temesd mélyre,
merüljenek feledésbe.
Örülj hát a boldog percnél
amíg szeretve ölelnek.

(2012. november 2.)

Személyes ünnepemre

Ezerkilencszázötvenhatban
születtem, s leszek ötvenhat, ma.
Magam szerencsésnek mondhatom,
vagy nagyon jó az Órangyalom,
hisz élek, megvan lábam, kezem,
s boldogságomat megkönnyezem.
Nincs már apám, anyám is elment
nézem csak a sok emlékképet.
Megőrizném gyermekeimnek,
hogyan ismerjék a gyökereket,
hajtson új ágakat életük,
találják meg a saját helyük.
Én, köszönöm szépen, jól vagyok,
szeretnek a fénylő csillagok,
és boldoggá tesz az én párom
mindenkinek csak ezt kívánom:
együtt küzdve át az életen,
folyvást segítő szeretetben.
Magként hint, szeretet virágát,
hogyan jobbat tegye a világot,
ki önzetlenül tud szeretni,
és tud még hinni, hinni, hinni.

(2012. november 9.)

Krekkeremnek!

Sajnállak szegény, ki támadsz
és tönkreteszed honlapom
vajon mily örömet áraszt
e furcsa, őrült alkalom.

Nem találsz itt semmi olyat,
mi számodra érték lenne,
nincs benne pénz, csak szép szavak,
s egy ember versbe tört lelke.

Remélem nem gyűlölsz nagyon,
hogy így állnál bosszút rajtam,
bár rosszul esik, nem mondom,
már mégis megbocsátottam.

Ne legyen nagyobb örömed,
ha neked gyönyört okozott,
hogy tetted most szavakat ölt,
de nem hagytál soká foltot.

Mit fertőzöl, és tönkretész,
az nem marad úgy sokáig,
mert mindig van egy jó mentés,
s egy ember, ki helyreállít.

(2012. november 13.)

Karácsonyváró

Kút házán fényfüzér kékje,
nem világít fel az égre,
de ki látja, gyönyörködhet,
ünnep-örömben fürödhet.

Kis lámpásokkal szívünkben,
karácsonyra készülünk fel,
feledjük el, ami rossz volt,
várjuk azt, ki hitet adott.

Ahogy az öröm szétárad
bennünk, és könnyünk ránk szárad,
a gondolat mi vezetett:
béke, jóság és szeretet.

Születésnapra készülünk,
felöltöztetjük a szívünk,
hogy e gyönyörű ünnepet
újra együtt ülhessük meg.

(2012. december 17.)

Karácsonyi hangulatban

Készültünk rá hetek óta,
mint az óra mutatója,
minden lépést várva vártunk
minden percben jobbra váltunk.

A lelkünk díszbe öltözött,
elkergettük az ördögöt,
tisztá szívvel, angyalszóra
készültünk a Karácsonyra.

Ajándékunk a szeretet,
összetartja a lelkeket.
Megsült már a mákos kalács
mélyre szívom az illatát,

múlt karácsonyok emléke,
kerül lassan az eszembe,
fenyő illat, meghitt percek,
kisdéd-köszöntő énekek.

Ki megérte az ünnepet,
annak jutalma: béke lett.
Vár a szeretet szentélye,
örömet hozva lelkedre.

(2012. december 26.)

Új év előtt – az emberek között

A zsúfolt Metróból kifelé,
a mozgólépcsőn felfelé,
egy csúcsforgalmú órában
emberek áradatában,
ez elmondhatatlan érzés,
a vezérhangya kísértés,
egyedül vagy a tömegben,
mint a porhegyben a porszem.
A lefelé jövők szemében,
zavartan süt a szemérem,
vagy szememben keres választ,
a kérdésre hogy mi fáraszt.
Emberárban evickélve,
hamar elfogy minden érve,
csak az érzés, kinek iszony,
kinek ez csak társas viszony.
Minden percét egyszer érzed,
hiába vágysz, hogy ismételd.

Ismeretlen közösségben,
az emberek tengerében,
jövőt kereső szemekkel,
a valóságra ébredek fel.
Hallgassák meg kívánságom,
minden embernek kívánom,
hogy legalább az Új Évben
mindenki boldogabb legyen!

(2012. december 30.)

Amikor...

Amikor azt hiszed már minden elveszett,
amikor nem találsd sehol a helyed,
amikor mindennel tele van a fejed,
amikor úgy érzed, senki sem szeret,
akkor is őrizd szívedben a meleget!

Amikor sötétben látod a jövődet,
amikor több már nem is várható tőled,
amikor sivataggá vált minden földed,
amikor az ég is összedőlhet tőled,
akkor is áradjon szeretet belőled!

Amikor hívó szavadra nincs, ki felel,
amikor már semmire sem emlékezel,
amikor álmaidban sem szeretkezel,
amikor már csak tárgyakkal érintkezel,
akkor is ember voltál, ha lélek leszel!

(2013. szeptember 17.)

Kis hollandi lányka

Sokszor még ma is eszembe jut a következő dalocska, melyet – az átélt viszontagságok ellenére – sem tudtam elfelejteni:

„Mákszemet szedni menj ki a rétre,
kopogós facipős, kis hollandi lányka.
Jön vele szembe három legényke,
három legényke egymás után.
Halihó, halihó egymás után.”

Alig múltam hat éves 1927 nyarán, amikor a Katolikus Egyház, nagycsaládosok gyermekei részére Hollandiába és más országokba hirdetett nyaralási lehetőséget. A gyermekeket erre vállalkozó családoknál helyezték el.

Nyolcan voltunk testvérek. Anyám jelentkezett a hirdetésre és hamarosan hozták a hírt, hogy családunkból egy fő nyaralását biztosítják.

Anyám engem küldött el üdülni, a messzi Hollandiába.

Talán húszan lehattunk kis gyerekek a vonaton. Emeletes hálókocsiban utaztunk, az örökkévalóságnak tűnő hosszúságú úton. Végre megállt a vonat. Kísérőnk kiszállított és egymás mellé állított minket. Velünk szemben fekete ruhás asszonyok voltak. Rettentően megijedtünk, hogy most mi lesz. Én is nagyon féltem, mikor az egyik asszony hozzám lépett, felém nyújtotta a kezét, de én csak a combomhoz szorítottam a tenyeremet jó erősen.

Ekkor megsimogatta a hajamat, pedig el akartam rántani a fejem, de nem tudtam már hova hátrálni. Kísérőnk odajött és fordította, amit az asszony mondott:

- Szervusz kislány!
- Én leszek a nevelőmamád, amíg nálunk fogsz nyaralni.
- Meg fogod látni, hogy milyen jól érzed majd magad nemsokára!
- Ne félj tőlem!

Ezután kézen fogott és egy nagy fekete hintóhoz vezetett, majd segített beülni. Az úton végig beszéltek hozzám, de én egy szót sem értettem belőle.

Egy nagy egyemeletes ház mellett álltunk meg. Az asszony újra kézen fogott és bevitt a házba, mentünk szobáról-szobára. Csak bámultam. Ilyen gazdagon berendezett, hatalmas szobákat otthon nem láttam. Megérkeztünk végre egy nagy nappaliba, ahol óriási, nehéz bútorok voltak. Leültettek az egyik karosszékre. Akkor volt, szinte elvesztem benne. Összehúztam magam a lehető legtávolabbi részben, mint egér az egérlyukban. Egyfolytában beszéltek hozzám, de most sem értettem semmit. Ekkor egy szolgát hívtak, aki tálcákon mindenféle ételt hozott és azzal kínáltak. Éhes voltam már, de nem akartam semmit elfogadni. Mindent közeledést elutasítottam, dacoltam a világgal és magammal is.

Mivel nem tudtak megetetni, felvittek az emeletre, ahol a hálósobák voltak. Az egyik ajtón beléptünk.

Az asszony mutatta, hogy ez lesz az én hálósobám. Megmutatta az ágyat, egy baldachinos ágy volt – olyannak láttam, mintha egy kis ház lenne az óriási szobán belül. Az ágy mellett aranyzsinórra kötött csengő függött. Az ágy mellett volt még egy tükrös mosdószekevény is.

Amikor kimentek, ledobtam magam az ágyra és csak sírtam. Nagyon féltem, még sosem aludtam külön szobában anyámtól.

Reggel a fürdőszobába vittek. Megfürödtem. Gyönyörű ruhát adtak rám és olyan fekete lakk félcipőt, amelyen gombok voltak. Soha nem láttam eddig ilyen szépet.

A reggelit az étkezőben tálalták fel. Egy hosszú asztal mellé ültünk, felszolgálók hozták az ételeket, és a számomra érthetetlen idegen nyelven sorolták a fogások nevét. Végül tejet és valamilyen süteményt fogadtam el.

Reggeli után újra próbáltak szót érteni velem, de most sem értettem semmit.

Újra sírni kezdtem.

– Hol van az édesanyám? – kérdeztem.

Csak mutogattak valamit, én meg sírtam.

Később elvittek sétálni. Megmutatták séta közben a mindenhol gyönyörűen virágzó virágokat és az utcán játszó gyerekeket. Azután képeskönyveket vettek elő.

Eljött az ebédidő. Újra elmentünk az étkezőbe és leültünk a hosszú asztal mellé. De most egy idegen papi ruhában lévő fiatal férfi is ült az asztalnál.

Később minden ebédnél találkoztam vele.

Ő is beszélt hozzám és mintha azt értettem volna, amit mondott. Azt mondta, hogy telefonál anyámnak és én is beszélhetek vele. Kicsit megnyugtató.

Így ment ez minden nap, kezdtem beletörődni a helyzetbe. A nevelőmamának egy kisasszony is segített, sokszor ő volt velem. Egyre több mindent értettem abból, amiről beszéltek. Alig telt el egy hét és már egy néhány szót mondtam is az ismeretlen nyelven.

Egyszer egy nagy fekete autóban ülve – ahogy mentünk át a városon – felfigyeltem az utcán játszó kislányok furcsa, egyforma főkötőjére és a mezítlábas lábukon lévő – szépen kopogó – facipőre. Nagyon megtetszett és addig könnyörögtem, míg megvették nekem a szép ívben felhajló orrú facipőt.

A nevelőszüleim nagyon elkényeztettek, mindent azonnal megkaptam, amit csak kitaláltam.

Egyszer elvittek megmutatni a gyárukat. Nagy zajos gépgyár volt, folyamatosan mentek a nagy fogaskerekek, csak járkáltunk közöttük és én egyre jobban untam már. Csak nem akart vége lenni ennek, ezért a kezemben lévő hatalmas porcelánfejű babát az egyik fogaskerek alá dobtam. Nem haragudtak meg, de többet nem hoztak el a gyárba.

Teltek múltak a napok – talán már egy hónap is eltelt.

Egyre jobban unatkoztam, mindig kellett valakinek velem foglalkozni, ekkor már meg tudtam értetni magamat, talán már nem is magyarul gondolkodtam. Sokszor jártam kint a zárt udvaron, sok szép virág nyílt és az egyik épület tetején volt egy fürdőmedence. A lapos tetőre keskeny falépcső vezetett fel, fent erős korlátok akadályozták a leesést. A tetőn többször jártam már a szép lakkcipőmben, szerettem ott játszani és gyönyörködni a nyíló virágerdőben.

Aznapi viszont felhúztam a facipőt, és amikor senki nem látott, kiszaladtam az udvarra, majd a lépcsőn kezdtem felmenni a medencéhez. A negyedik-ötödik lépcsőfokban megbotlottam és a facipőm leesett, ettől megszedültem és nagyot sikítva hanyatt estem az udvar kövére. Mire kiértek a sikításra, ájultan feküdtem ott. Bevittek a lakásba és orvosért küldtek.

Az orvos megvizsgált, de szerencsére nem volt komolyabb sérülés rajtam. Az ijedtség nagyobb volt, mint a földre zuhanáskor kapott ütés.

Ennek ellenére vigasztalhatatlanná váltam. Újra elővett a sírás és csak édesanyámat hívtam. Már semmi más nem érdekelt, csak hogy anyámat lássam és megöleljen. Hiányzott nyugtató szava és a belőle áradó gyógyító melegség.

Nevelőmamám mindent megpróbált, még anyámat is kihozatta volna. De anyám nem tudott hozzám jönni, hiszen ott volt neki a többi testvérem is.

Haza akartam menni, mindegy hogyan, csak minél előbb haza!

Annyira el voltam keseredve, hogy kénytelenek voltak elengedni.

Előtte megígértették, hogy visszajövök. Persze megígértem, hogy mielőbb szabadulhassak és mehessek anyámhoz.

Becsomagolták a rengeteg ruhát és játékot, amit nekem vettek és feltettek a vonatra. Anyám a végállomáson várt.

A vonat megállt a pályaudvaron.

Leszálltam és megpillantottam anyámat. Könnyes szemmel futottunk egymás felé.

– Mámá! Mámá! Mámááá! – kiabáltam, magyarul egy szó sem jutott az eszembe.

Anyám is sírt, hogy ilyen gyorsan elfelejtettem az anyanyelvem.

De nem tellett bele pár óra, pár nap és újra tudtam beszélni.

Nevelőszüleim hosszú évekig hetente küldtek csomagot nagy faládában, melyben élelmiszer és ruhák voltak. Nagyon sokat segített ez nekünk.

Teltek múltak az évek és egyszer csak a csomagok elmaradtak, nem tudtuk mire vélni, de büszkeségünk nem engedte, hogy erről kérdezzük a kedves távoli ismerőseket.

Közben elköltöztünk Sopronba, majd Kecskemétre. Talán más városokba is, kerestük a boldogulásunkat.

Tizennyolc éves lehettem, mikor Bugacon gulyásfőzéssel egybekötött nagy lovasbemutatót tartottak. Ezen a rendezvényen külföldi meghívottak is részt vettek. Én egy tolmács barátnőmmel együtt érkeztem ide. Helyet foglaltunk egy nagy nyitott szín alatt, ahonnan jól láthattuk az eseményeket.

A szomszéd asztalnál három férfi ült. Az egyik, egy papi ruhában lévő férfi annyira méregetett, hogy egyre kellemetlenebbül éreztem magam. Barátnőm is észrevette és kérdőre vonta a férfit. Megkérdezte, hogy talán ismer engem, hogy ennyire néz.

Ő visszakérdezett, hogy kislánykoromban nem jártam-e Amsterdamban?

Barátnőm mondta, hogy igen, úgy tudja, voltam Hollandiában legalább egy hónapot.

Erre ő közölte, hogy abban az időben egy asztalnál ebédeltünk szinte minden nap.

Odajött az asztalunkhoz és elmesélte, hogy nevelőszüleim – mivel nem volt gyermekük vagy más rokonuk – úgy gondolták, ha velük valami történne, a vagyonukat én örököljem. Keres-tettek többször is, de eltűntünk a szemük elől, amikor költöztünk az ország egyik vidékéről a másikra.

Mivel nem találtak meg, ezért a végrendeletükben egy állatmenhelyre hagyták vagyonukat. Nem sokkal ezután egy szerencsétlen balesetben mindketten meghaltak.

Az elmondottak nagyon felzaklattak, teljes szívemből sajnáltam szegény jóra való önkéntes nevelőszüleimet, akik köszönetet sem várva halmoztak el szeretetükkel.

Ma is eszembe jut a dalocska egy-egy részlete a kis hollandi lányról – igaz már csak magyarul.

(2003. december)